

Loÿs Pétillot in Claude Marin

Vincencij Pavelski

Prevedla Lucija Rifel

Približno leta 1590.
V pokrajini Landes, v
kraju Pouy je ob potoku
Pavel stala domačija.
Hišno ime
je bilo Pavelski.
Bilo je šest otrok.

Vincencij, ti odženi živino na
pašo, jaz pa bom z Gagnonom
zoral njivo.

Marija ostane pri meni,
pomagala mi bo pri treh
majhnih otrocih.

Vincencij je
rad pasel
živino.

Gremo,
prijateljčki moji!

Pašnik je bil velikokrat močvir-
nat, ker je reka Adour dvakrat
na leto poplavlila travnik.

Čakajte, samo da
splezam na hodulje.

Opoldne je zvonilo angelovo češčenje.

Zdrava, gospa
Devica Marija ...

... prosim,
blagoslovi ta košček
koruznega kruha.

Domov se je vračal zvečer. Včasih mu je oče
v roke stisnil denar.

Shrani ta denar,
Vincencij.

Od časa do časa je preštel svoj prihranek.
Nekega dne je naštel pravo bogastvo.

30 dinarjev!
Kaj naj si kupim?

Pa je mimo prišel
berač ...

Zelo ubog sem, prosim
za malo drobiža!

Vzemite
vse!

Vincencij je hodil v mlin po moko.

Zgodilo se je, da jo je nekaj meric
razdal že na poti domov.

Izvolite, da si
boste lahko zamesili
hlebček kruha!

Vzemil!
Mama ti bo
spekla kruh!

Oče, nekaj moke
sem razdal.

Vreča
je res nekoliko
prazna, vendar imaš
dobro srce!

Vincencij Pavelski

Kratek življenjepis

Svetnik, ki velja za apostola in organizatorja krščanske dobrodelnosti, je bil sin revnih staršev v jugozahodni Franciji. Dali so ga v šole, da bi kot duhovnik pomagal družini. Z devetnajstim letom je že postal mašnik in je svojo prvo daritev opravil v neki samotni kapeli v gozdu. Kmalu nato so ga ujeli turški morski roparji, ga vklenili in odpeljali v Afriko, kjer je bil dve leti suženj. V tem času je bil trikrat prodan. Njegov tretji gospodar je bil neki odpadli Francoz. Ena izmed njegovih žena, Zulma, naj bi nekoč sužnja Vincencija slišala prepevati krščanske pesmi in ga potem večkrat poslušala govoriti o veri. Možu je potem očitala, kako je mogel odpasti od tako lepe vere. Odpadniku se je prebudila vest, z Vincencijem in Zulmo je odšel na pot in se izkrcał v Franciji.

V Avignonu se je potem Vincencij srečal s papeževim odposlancem in ta ga je vzel s seboj v Rim. Od tam so ga poslali na dvor francoskega kralja Henrika IV., kjer je postal dvorni kaplan. Hitro je napredoval v popolnosti, ko si je izbral za svojega duhovnega voditelja kardinala Petra de Berulla. Ta ga je tudi napotil za vzgojitelja k pariški družini Gondi. Tu so začeli vstajati Vincenciju v duši veliki načrti in izvršil je reči, o katerih se zdi, da si jih en človek tudi zamisliti ne more. Prva njegova ustanova je Družba duhovnikov misijonarjev — lazaristov, imenovanih po opuščeni bolnišnici sv. Lazarja, kjer so se naselili.

Druga ustanova so usmiljenke, »hčere krščanske ljubezni«. Prva usmiljenka in soustanoviteljica tega, še danes v Cerkvi najmočnejšega ženskega reda, je bila Ludovika de Marillac. V pravilih jim je Vincencij zapisal: »Imele bodo bolniške hiše za samostan, najeto stanovanje za celico, župnijsko cerkev za kapelo, mestne ulice ali bolniške sobe za križni hodnik, pokorščino za klavzuro, božji strah za zamreženo okno in sveto skromnost za tančico.« Leta 1638 je Vincencij sprejel skrb za najdenčke; teh je bilo vsako leto samo v Parizu nad tristo. Naslednje leto je začel pomagati vzhodnim francoskim pokrajinam, ki jih je hudo prizadela vojna. Poleg tega je še veliko dobrodelnih ustanov, ki jih je ustanovil sam, naravnost ali posredno. Umrl je 27. septembra leta 1660, star osemdeset let. Na ta dan tudi goduje.

Vzeto iz knjige *Iz vere v luč*, Ivan Merlak, Družina 1999.